

ønskede Udgifterne til Fyrstibenes Reparation afholdte paa forventet Tillægsbevilling. Men paa den anden Side vil den ærede Minister ikke bestride, at denne Sum, 30,000 Kr., er et rundt Tal, der ikke udtrykker det virkelige Forbrug; det har undertiden været langt under 30,000 Kr., og det er det, Udvalget gerne vil have klaret, saa at Bevilningen kommer til at svare til det Virkelige og, hvis den ikke gør det, bliver sat ned. Efter den Oplysning, som den ærede Minister selv har meddelt er en ny Oplysning, altsaa Udvalget ubekjendt, vil 30,000 Kr. være til det virkelige forventede Forbrug i det kommende Finantsaar, og saa bør det ogsaa staa paa Finantsloven. Endringsforslaget fra Udvalgets Side har ikke Andet at betyde end at føre det Beløb op, som efter almindelig Beregning bør og skal budgetteres. Det vil ved nærmere Forhandling kunne rettes. Frederikshavns Havn talte den høitærede Minister om. Men det Forslag her staaer ikke i nogen direkte Forbindelse med Frederikshavn. Det er Hirtsholmene. (Marineministeren: Ja, det var det, jeg mente!) Den høitærede Minister sagde, at det da var en ulykkelig raseret Finantslov. Men en saadan Finantslov er mig ubekjendt: jeg har ikke set en saadan i min Tid. Jeg har set mere eller mindre frodige Finantslove, men saa frodig som den foreliggende har jeg sjelden set nogen Finantslov. Jeg antager, at den høitærede Minister sigter til Finantsloven for 1885—86, den, der blev behandlet i 1885. Der fremkom det Forslag, og jeg har hørt, at den høitærede Ministers Meningsfæller har betegnet den Finantslov som raseret. Det er ogsaa ganske rigtig. Der blev det nægtet, men netop fordi man fandt Udgiften unødvendig (Marineministeren: For Tiden!)... Saa for Tiden. Saa afholdt man den alligevel. (Marineministeren: Nei!)... So, Naaret efter, i 1886—87. Nu vil jeg indrømme, at fordi Udgiften er afholdt Naaret efter, behøver den ikke nødvendig at være forfatningsstridig. Det paastaar jeg paa ingen Maade. Det kommer an paa, som jeg fremhævede den Gang, om der kan paavises Grunde, som vilde have bragt Bevillingen til at passere, hvis den var afholdt paa forventet Tillægsbevilling, og dersom den høitærede Minister er i Stand til at kunne paavise noget Saadant eller oplyse Udvalget derom, antager jeg ikke, at det i og for sig er et Konfliktspørgsmaal. Om Endringsforslaget under Nr. 171, det vil sige, hvilken Bevilling der skal opføres til Torpedobaade af 1ste og 2den Klasse, venter jeg altsaa en Forhandling med den høitærede Minister

mellem 2den og 3die Behandling. Hvis der er foregaaet en Forandring der, som vil kunne rettes, er der naturligvis fra Udvalgets Side ikke nogen principiel Vanskelighed til Stede, med mindre der derunder skulde skjule sig enten konstitutionelle Vanskeligheder eller store finansielle Konsekvenser. Med Hensyn til de enkelte Poster er der aldrig fra Udvalgets Side nogen Ubøllie til at komme overens med Ministeren. Det er Hovedsummen, det før os dreier sig om at faae slaaet fast. Jeg siger altsaa, at det Spørgsmaal skal jeg i Dag ikke nærmere berøre. Det er mig ikke ganske klart, hvori den formentlige Misforstaaelse skulde ligge, og jeg vil da hellere foretrække at forhandle Sagen med den høitærede Minister mellem 2den og 3die Behandling; hvis der er nogen Misforstaaelse, kan den saa blive rettet. Jeg vil sluttelig blot forvare mig imod, at det er begrundet at tage denne Kjædelmedie, fordi man tidligere har faaet Bevillingen til en Bygning, hvori der passende kan anbringes en Kjædelmedie; det er at gaa for vidt. Jeg indrømmer, at hvis man havde faaet Bevillingen til Kjædelmedien, og den var halvt færdigt, var det naturligt at tage den anden Halvdel, medmindre særlige Grunde hindrede det, men denne Argumentation holder ikke Stik her. Jeg skal ikke her nærmere komme ind paa det, da den høitærede Minister sagde, at der ikke kunde blive noget Forlig paa Finantsloven, kan det ikke nytte Noget (Marineministeren: Det sagde jeg ikke; jeg sagde: I Dag!)... I Dag! Ja, naar den høitærede Minister venter det om kortere Tid, er det en anden Sag. Jeg tror, at det dog for saa vidt vilde være meget ønskeligt, hvis man skulde naae en Forstaaelse. Det er Forstaaelsen, jeg altid har nævnet, det vil væsentlig komme til at staa paa, om man kan komme til Forstaaelse om en midlertidig Finantslov eller ikke. Det er derpaa, Spørgsmaalet til Syvende og sidst i Virkeligheden ender. Det, der er Uenighed om, er jo: Naar man ikke enes i rette Tid om Finantsloven — og det kan under den Forfatning, vi have, meget let hændes — hvad skal saa ske for at holde Statsstyrelsen ikke blot saadan i Gang, at det kan forsvares, men ogsaa saaledes, at alle konstitutionelle Interesser fuldt ud kunne respekteres? Det er Spørgsmaalet, og det er det, som man, tror jeg, med god Villie vil kunne komme til en Forstaaelse om, dersom man ikke har bestemte Partiformaal, Magtinteresser bagved, som gjøre, at man ikke ønsker nogen Forstaaelse. Det er paa det Omraade, Forstaaelsen skulde komme. Da dette ikke ligger for nu, vil det imidlertid være